

Sygn. akt IX W 1171/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: Stażysta Wojciech Sowul

w obecności oskarżyciela publ. R. B.

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2017 r. sprawy

A. B. s. A. i T. z domu N.

ur. (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 29 grudnia 2016 r. w K. Straży Miejskiej w O. będąc właścicielem pojazdu marki N. o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi nie udzielił strażnikowi miejskiemu upoważnionemu z mocy ustawy wiadomości co do tożsamości użytkownika w/w pojazdu, który w dniu 20 listopada 2016 r. o godz. 21:20 w O. przy ul. (...) zaparkował w/w pojazd na terenie zieleni przeznaczonej do użytku publicznego niszcząc ją

- tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 kw

ORZEKA:

I. **obwinionego A. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **96 § 3 kw** skazuje go na **karę 200 (dwieście) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.**

Sygn. akt: IX W 1171/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. został obwiniony o to, że w dniu 29 grudnia 2016 roku w K. Straży Miejskiej w O., będąc właścicielem pojazdu marki N. o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi nie udzielił strażnikowi miejskiemu, upoważnionemu z mocy ustawy, wiadomości, co do tożsamości użytkownika ww. pojazdu, który w dniu 20 listopada 2016 roku o godz. 21.20 w O. przy ul. (...) zaparkował ww. pojazd na terenie zieleni przeznaczonej do użytku publicznego, niszcząc ją, tj. za wykroczenie z art. 96 §3 k.w.

Obwiniony mieszka w K.. Utrzymuje się z emerytury. Deklaruje, iż jest rozwiedziony i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Nie figuruje w Krajowym Rejestrze Karnym (k.20).

W dniu 20 listopada 2016 roku ujawnione zostało przez Straż Miejską w O. popełnienie wykroczenia. Pojazd marki N. o nr rej (...) został zaparkowany na zieleńcu, co skutkowało uszkodzeniem roślinności. Czyn ten stanowił wykroczenie z art. 144 §1 k.w. Wobec braku zgłoszenia się właściciela pojazdu zgodnie z pouczeniem zawartym na zawiadomieniu o popełnieniu wykroczenia ustalono, iż właścicielem pojazdu jest A. B..

W związku z ujawnieniem wykroczenia z art. 144 §1 k.w. wysłane zostało do obwinionego wezwanie do stawienia się w terminie do 13 stycznia 2017 roku i złożenia oświadczenia czy wyraża zgodę na przyjęcie mandatu karnego wraz z pouczeniem o możliwości wskazania użytkownika pojazdu, który dopuścił się naruszenia. W piśmie z 29 grudnia 2016 r. A. B. stwierdził, iż nie jest obowiązany do przekazywania informacji, kto użytkował pojazd i dopuścił się naruszenie przepisów. Nie odpowiedział także na dalsze wezwania do wskazania osoby, która użytkowała pojazd w dniu 20 listopada 2016 r.

(dowody: notatka urzędowa – k.1, zawiadomienie – k.2, notatka urzędowa – k.3, wydruk z (...) k. 8,9, wezwanie wraz potwierdzeniem odbioru – k. 10,11, odpowiedź obwinionego – k. 12, karta karna – k. 20)

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czyni. Wyjaśnił, że Straż Miejska nie ma uprawnień do występowania o ukaranie w sprawie o wykroczenie z art. 96 §3 k.w. a ponadto korzysta ze swojego prawa do odmowy składania zeznań.

Sąd nie podzielił argumentacji obwinionego, uznając ją za przejaw przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie.

Świadek I. J. zeznała, iż prowadziła postępowanie i wysłała do obwinionego wezwanie do stawiennictwa w straży miejskiej. Wezwanie zostało odebrane przez obwinionego, który w odpowiedzi wskazał, iż nie poda użytkownika pojazdu. Także w odpowiedzi na kolejne wezwanie do udzielenia odpowiedzi o użytkowniku pojazdu obwiniony odmówił wskazania użytkownika.

Świadek D. P. zeznał, iż brał udział w czynnościach związanych z zaparkowaniem pojazdu na zieleńcu i potwierdził popełnienie wykroczenia przez użytkownika wyżej wymienionego pojazdu.

W ocenie Sądu zeznania świadków należy uznać za wiarygodne, jako spójne i składające się w logiczną całość z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. Świadkowie jako osoby obce wobec obwinionego nie mają interesu w bezpodstawnym obciążaniu obwinionego. W związku z powyższym należy ich zeznania uznać za w pełni wiarygodne.

Bezspornym jest, iż obwiniony nie wskazał komu w oznaczonym czasie powierzył pojazd do kierowania lub używania.

Znamieniem warunkującym odpowiedzialność z art. 96 §3 k.w. jest niewskazanie na żądanie uprawnionego organu wbrew obowiązkowi, komu został powierzony pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Niewskazanie polega na odmowie udzielenia informacji odnośnie osoby, której pojazd został przekazany. Za niewskazanie należy uznać zarówno odpowiedź negatywną, jak i zupełne zaniechanie odpowiedzi.

Żądanie wskazania pochodzić winno od uprawnionego organu. Zgodnie z art. 17 §3 k.p.w. i art. 129 ustawy Prawo o ruchu drogowym straże miejskie (gminne) posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach dotyczących art. 96 §3 k.w., mogą zatem żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego straży miejskiej przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96 §3 k.w. Nadane strażnikom w art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy prawo o ruchu drogowym upoważnienia do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie należy postrzegać jako uprawnienie do podejmowania szczególnego rodzaju czynności wyjaśniającej, ukierunkowanej na wykrycie sprawcy wykroczenia drogowego, najczęściej ujawnionego i zarejestrowanego za pomocą odpowiedniego urządzenia technicznego. W przypadku niewskazania przez adresata żądania osoby, której powierzył pojazd, dochodzi do

wykroczenia z art. 96 §3 k.w., które straż miejska (gminna) ujawnia właśnie w ramach prowadzonej czynności wyjaśniającej należącej do zakresu jej działania. W konsekwencji dochodzi do spełnienia określonego w art. 17 §3 k.p.w. warunku nabycia przez straż uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wyniesione wykroczenie. W obowiązującym stanie prawnym obowiązek wskazania, komu został powierzony pojazd do kierowania lub używania, wynika z art. 78 ust. 4 p.r.d. Wyłączenie odpowiedzialności za wykroczenie określone w art. 96 §3 k.w. jest możliwe w sytuacji, gdy udzielenie odpowiedzi, komu został powierzony pojazd mogłaby narazić osobę najbliższą właścicielowi lub posiadaczowi pojazdu na odpowiedzialność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Natomiast możliwość narażenia na odpowiedzialność za wykroczenie nie wyłącza obowiązku właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania osoby najbliższej na żądanie właściwego organu, jeśli dopuściła się ona wykroczenia, kierując powierzonym jej pojazdem lub używając go. Art. 96 §3 k.w. nie nakłada obowiązku „denuncjacji”, ale sankcjonuje zachowanie polegające na niewskazaniu na żądanie uprawnionego organu, komu został powierzony pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wskazanie na żądanie uprawnionego organu, komu właściciel lub posiadacz pojazdu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, nie przesądza jeszcze o ewentualnej odpowiedzialności wskazanej osoby za wykroczenie. Odmowa może jednak skutkować odpowiedzialnością właściciela lub posiadacza pojazdu za wykroczenie określone w art. 96 §3 k.w. (por. post. SN z dnia 2.04.2014 r. sygn. akt V KK 378/13, uchwałą siedmiu sędziów SN – zasada prawna w sprawie I KZP 16/14 z 30.09. 2014 r, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 marca 2014 r. P 27/13).

Mając powyższe na uwadze wina obwinionego nie budzi wątpliwości a polega na tym, iż w dniu 29 grudnia 2016 roku w siedzibie Straży Miejskiej w O., będąc właścicielem pojazdu marki N. o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd, który w dniu 20 listopada 2016 roku o godz. 21.20 w O. przy ul. (...) zaparkował na terenie zieleni przeznaczonej do użytku publicznego niszcząc ją. Obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia określonego w art. 96 §3 k.w.

Należy wskazać, iż w chwili popełnienia czynu okoliczności motywujące zachowanie obwinionego nie były w żaden sposób zakłócone. Ponadto obwiniony jako osoba dorosła i dojrzała mógł w pełni pokierować swoim zachowaniem i był świadomym jego następstw. Czyn jakiego dopuścił się obwiniony należy uznać także za naruszający zasady współzycia społecznego. Odmawiając wskazania osoby, której powierzył pojazd obwiniony naruszył ciężące na nim z mocy prawa obowiązki. Brak także okoliczności, które wskazywały by, iż takie zachowanie obwinionego było racjonalnie umotywowane. Przy wymiarze kary sąd wziął pod uwagę dotychczasową niekaralność obwinionego.

W świetle wskazanych wyżej okoliczności Sąd orzekł wobec obwinionego karę grzywny w wysokości 200 zł. Orzeczona kara w ocenie Sądu, jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionego i społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu i nie może być postrzegana jako rażąco surowa.

Na podstawie art. 118 §1 k.p.w. i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obwiniony został obciążony zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł i opłatą w kwocie 40 zł.